

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

- Φ.—Οὐγοῦ, ψυχὴ μου Περικλῆ, οὐγοῦ καὶ τεῖναι τοῦτα ;
φέρτενε τὰ σιμάρματα, φέρτενε τὰ λαγοῦτα.
Οὐγοῦ! ὁ δικολόλωλος τοὺς ἤμπε μὲς 'στὸ μάτι.
καὶ ὁ Τρικούπης ἤσκασε ἀπ' τὸ πλὸν γεινάτι.
Οὐγοῦ! ὁ δικολόλωλος χαρὰ ποῦ θὰ τὴν πάρη . . .
ὁ κόσμος γιὰ χατήρι του 'σηκώθη 'στὸ ποδάρι.
'Τυρίζανε τὸ κάδρο του μὲς σ' ὅλη τὴν 'Αθήνα
μὲ δάφναις, μὲ βεγγαλικά, παντιέραις καὶ κλαρίνα,
κι' ἀπ' ὅπου τὸ 'περνούσανε τὸ ραίναν μὲ λουλούδια,
κι' ἠψάλανε γιὰ τὸν Τσιγγρὸ λογιῆς λογιῆς τραγούδια,
ἄλλοι 'βροστοῦσαν τὸ βαρὺ καὶ μερικοὶ τὸ ἴσο . . .
χιλίοι τὸν πᾶνε ἀπ' ἐμπρὸς καὶ χιλίοι ἀπ' ὀπίσω.
Τέσσαρα ζᾶ 'τραβοῦσανε τὴν ἄμαξα ἐκεῖνη,
κι' αὐτὸς 'στά ξένα, Περικλῆ, τὸν πῶς τὸν λένε ξύνει,
χωρὶς γιὰ τούταις τῆς τιμαῖς πεντάρα νὰ τὸν μέλη
καὶ κάνει ὁ διαβόντρου γυῖος πῶς τάχα δὲν τὰ θέλει,
ἐνῶ γιὰ τέτοια πράγματα καὶ τὸ βρακί του δίνει,
τοῦ φτάνει μόνο Δήμαρχος τῶν 'Αθηνῶν νὰ γίνη.
Γιὰ 'δήτενε τρεχάματα, γιὰ 'δήτενε παράταις!
μὲ τοῦ 'Ανδρῖκου τῶνομα ἐγέμισαν ἡ στραταῖς.
Οὐγοῦ, ψυχὴ μου Περικλῆ, οὐγοῦ καὶ τεῖναι τοῦτα ;
φέρτενε τὰ σιμάρματα, φέρτενε τὰ λαγοῦτα.
'Ωχοῦ! ὦχοῦ! καὶ μοῦστριψε... ὦχοῦ! καὶ μοῦρθε ζάλη..
ἐλάστενε, μισὲ Μπουρλή, ἐλάστενε κι' οἱ ἄλλοι,
πάρετεν σεῖς τὴ λύρα σας κι' ἐγὼ τὸν ταμπουρᾶ μου ...
οὐγοῦ καὶ μοῦ 'πιπίλισε ἀπ' τὴν πολλὴ χαρὰ μου.
'Ἐλαστε ν' ἀμολάρωμε καμπόσαις τρακατρούκαις,
ἐλάστενε ν' ἀνοίξωμε τοῦ Χιώτη τῆς σεντούκαις,
ἐλάστενε τῆς ντούμπικαις του κι' ἀπὸ κοντὰ νὰ 'δοῦμε,
ἐλάστε νὰ τὸ κἀψῶμε, ἐλάστενε νὰ πρῶμε.
- Π.—Οὐγοῦ! ὁ Χιώτης Δήμαρχος. . . οὐγοῦ χαρὰ καὶ τρέλλα!
οὐγοῦ ὁ κόσμος 'μύρισε μὲ μόσχο καὶ κανέλα.
Οὐγοῦ! ὁ Χιώτης Δήμαρχος μὲ τὰ πολλὰ τὰ βόλια . . .
οὐγοῦ λαχανοπάζαρα! . . . οὐγοῦ καὶ περιδύλια! . . .
Οὐγοῦ, ψυχὴ μου Φασουλῆ, κι' ἡ τύχη μας ἀνοίγει. . .
οὐγοῦ ἔνοῦς μου 'φούντωσε, οὐγοῦ καὶ θὰ μοῦ φύγη.
- Φ.—Καὶ τὴν γίνεταί γι' αὐτὸν μεγάλο νταραβέρι,
τὴν κυνηγοῦν ἐδῶ κι' ἐκεῖ μὲ τὸ κερὶ 'στὸ χέρι,
μὰ πουθενὰ δὲν φαίνεται κι' ὁ ἴσκιος του ἀκόμα
κι' ἐδῶ πολλοὶ τὸν καρτεροῦν μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα,
καὶ ὅλο τοῦ τηλεγραφοῦν οἱ φίλοι του κι' οἱ ἄλλοι,
κι' ἀνὶ πάη ἔτσι 'γρήγορα θὰ βγάλωμε ντελάλη.
- Π.—Μὰ ποῦ νὰ εἶναι, Φασουλῆ;
- Φ.—
Ξέρω κι' ἐγὼ ποῦ νᾶναι;
Εἰς τὸ Παρίσι μερικοὶ σκοπεύουνε νὰ πᾶνε,
καὶ ἀνὶ ἐκεῖ δὲν τὸν εὔρουν, θὰ πᾶνε παραπέρα,
κι' ἴσως κανένα νὰ ἴδουν ὑπέρλαμπρον ἀστέρα,
ποῦ μὲ τὸ φῶς του, Περικλῆ, τὸν δρόμο νὰ τοὺς δείχνη,
ὡς ποῦ νὰ εὔρουν τοῦ Τσιγγροῦ τὰ πωλεσθέντα ἴχνη,

- καθὼς τὴν φάτνην τοῦ Χριστοῦ οἱ τρεῖς ἐκεῖνοι μάγοι..
- Π.—Μὰ τώρα, καθὼς ἔμαθα, τραβᾶ 'στὴν Κοπενάγη,
κι' ἀν τοῦτο εἶναι ἀληθές, θὰ 'πῆ πῶς κἄτι τρέχει,
κι' ὁ Δεληγγάννης ἀδικο νομίζω δὲν θὰ ἔχη,
ἀν γράψη πῶς τεκταίνονται δολορραφίαι πάλιν . . .
- Φ.—Εἰς ὑποψίαν μ' ἔβαλες, βρὲ Περικλῆ, μεγάλην.
Γιατὶ ἐδῶ δὲν ἔρχεται, μὰ ὅλο ταξειδεύει;
'στὴν Κοπενάγη ὁ Τσιγγρὸς τί διάβολο γυρεύει;
Γνωρίζεις πῶς κι' ὁ βασιλεὺς σκοπεύει νὰ ὑπάγη
ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν σ' αὐτὴ τὴν Κοπενάγη,
κι' ἐκεῖ θὰ ἔχη ραντεβοῦ μὲ τὸν 'Ανδρέα δώση,
καθὼς αὐτὸ τὸ ἐννοεῖ καθένας ποῦχει γνῶσι.
Καὶ ἀν τοῦ 'πῆ ὁ βασιλεὺς ἀπάνω 'στὸ τσουμποῦσι
εἰς τοῦ λαοῦ τὴν θέλησιν εὐθύς νὰ ὑπακούσῃ,
βασιλικὴ διαταγὴ καὶ τὰ σκυλιὰ δεμένα,
καὶ ἀριθάρει ὁ Τσιγγρὸς εὐθύς ἀπὸ τὰ ξένα.
'Αλλέως, φίλε Περικλῆ, ἀντίο Λεονώρα,
τὸ κόβει λάσπη κι' ἀπ' ἐκεῖ χωρὶς νὰ χάσῃ ὦρα,
καὶ πάει μὲς 'στοῦ Μεξικοῦ τὰ δάση τὰ παρθένα,
καὶ τότε μένομε κι' ἐμεῖς μὲ μούτρα τσιγγρισμένα.
Βαθύτατον μυστήριον τὰ πάντα ὡς ὁ τάφος,
καὶ ὁ Τσιγγρὸς μοῦ φαίνεται κρυφὸς μηχανορράφος,
κι' αὐτὸς ὁ δικολόλωλος πολὺ μᾶς τὰ μπερδεύει . . .
- Π.—'Στὴν Κοπενάγη τάχατε τί διάβολο γυρεύει;
- Φ.—Θαρρῶ πῶς δὲν χρειάζεται, βρὲ Περικλῆ, σοφία
νὰ νοιώσῃς πῶς τεκταίνεται καμμιὰ δολορραφία.
'Αλλ' ἐπὶ τέλους ἄς μᾶς 'πῆ τί διάβολο θὰ κάνη,
κι' ἄς μὴ θελήσῃ καὶ αὐτὸς τὴν πίστι νὰ μᾶς βγάνη,
γιατὶ πολὺ ἀνησυχῶ κι' ἐγὼ κι' οἱ ψηφοφόροι,
καὶ ἀν δὲν θίλῃ Δήμαρχος νὰ γίνῃ μὲ τὸ ζῆρι,
τοῦλάχιστον εὐχαριστῶ ἄς 'πῆ 'στοὺς ψηφοφόρους,
'στῆς ἀμαξιας, εἰς τάλοχα, καθὼς καὶ 'στοὺς ἐμπόρους,
κι' ἄς δώσῃ, φίλε Περικλῆ, ὡς ἓνα εἶδος δῶρο
ἓνα ἑκατοστάρικο σὲ κάθε ψηφοφόρο.
- Π.—Μὰ δὲν μοῦ λές, βρὲ Φασουλῆ, καὶ τίποτα καινούρια;
- Φ.—'Ἐπέτασε τῶν ἐκλογῶν ἡ ζάλη καὶ ἡ φούρια,
κι' ἐπέτυχε 'στὸν Πειραιᾶ ὁ κύριος Ρετοίνας
καὶ ὡς ἐκ τούτου ἡ τιμὴ ἀνέδη τῆς ρετοίνας,
καὶ ἀναψε ὁ Πειραιεὺς ἀπὸ φωτοχυσία
καὶ μία ράρκα ἔγινε πρὸς χάριν του θυσία,
κι' ἀπὸ κινετὸ εὐλόγησε τῶν οὐρανῶν ὁ ὕψλος,
καὶ παρ' ὀλίγον νὰ κᾶη κι' ὁ ἔθνικὸς μας στόλος,
μὰ καὶ τὰ δάση τοῦ Σκουζέ ἐφούντωσαν κι' ἐκεῖνα
κι' ἡ σπύθαις ὄλαις ἐφθάναν καὶ μέσα 'στὴν 'Αθήνα,
κι' ὁ 'Αφεντούλης ἔσκασε μετὰ τοῦ 'Ομηροῦ
κι' ἐπῆρε τὰ βρεμμένα του καὶ πάει σὲ ταξειδί,
κι' ἐνὸς δασκάλου ἔσπασαν τὸ ἀτυχὲς κραν'όν,
μὰ καὶ τὰ τζάμια ἔσπασαν καμπόσων καφφενεῖων,
ἀλλ' ἐνταυτῶ ἐπέτυχαν καὶ 'στὸ νηεὶ τῆς Σύρας
'Τσιροπινᾶς, 'Τσιροδιψᾶς, καὶ κάποιος 'Απαλλύρας,
κι' ὁ Βαφεραδάκης σὲ πολλὴ εὐρήθη στενοχώρια
καὶ δύο ἡμερόνυχτα 'σφυρίζαν τὰ βαπόρικα,
κι' ὁ Βαφεραδάκης 'θύμωσε κι' ἐπῆγε νὰ τὰ δέσῃ,
γιατὶ γομίζω πρὸ καιροῦ πῶς τᾶχει κατασχέση.
Καὶ τόσο ἐσκοτώθηκαν 'στὰς ἐκλογὰς κι' ἐφέτο,
ὅσοι δὲν ἐσκοτώθηκαν, καθμένα Περικλέτο,
εἰς τὰς ἐνδόξους Πλαταιὰς καὶ εἰς τοὺς Μαραθῶνας,
κι' ἀν κάθε τόσο ἔχωμεν ἐκλογικὸς ἀγῶνας,
σιγὰ σιγὰ, βρὲ Περικλῆ, θὰ σκοτωθεῖτε ὅλοι
καὶ δὲν θὰ μείνουν 'Ελληνες νὰ πάρουνε τὴν Πόλι,
καὶ τότε πῆλ φασκέλωστα καὶ πᾶμε 'στὰ Πατήσια . . .
- Π.—'Όρσε λοιπὸν δεῖθ' μαγκουριαῖς, προτοῦ σὲ πιάσῃ λύσσα.